

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

LIII. Quod cū duobus ac triginta annis regaverit, & plusquam LX. annis vixerit, integra semper fuit valetudine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

A

Κεφ. ΝΓ'

Οτι ἄμφι τὰ λθ' ἔτη βασιλεύσας, καὶ ὑπὲρ τὰ ἑξήσας, σῶν εἶχε τὸ σῶμα.

Διομένον πρὸς τοῖς τετράκοντα τῆς βασιλείας ἔσονται, μηδὲ τῆς ἡμέρας βραχέως δέσων, ἐπλήρης. τῆς δὲ ζωῆς ἀμφὶ τὸν διπλάσιον χρόνον ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας, ἀπαθὲς μὲν καὶ ἄλυτον ἀπὸ δὴρκει τὸ σῶμα, κηλὶδὸ καθάρων ἀπάσης, παντός τε νέε νεανικώτερον. ἀραιὸν μὲν ἰδέειν. ῥωμαλέον δ' ὅτι δέοι δυναμει κατὰ πρῶτον ὡς καὶ γυμναζέσθαι, ἰππάζεσθαι, καὶ ὁδοιπορεῖν. πολέμοις τε ἀσπασθῆναι, τρόπαια τε κατ' ἐχθρῶν ἐγείρειν, καὶ τὰς συνήθειαι ἀναμακρῆσαι τῶν δὲ ἐναντίας αἰρεσῶν νίκαις,

Κεφ. ΝΔ'

Περὶ τῶν ὄντων ἀπὸ φιλοφροσύνης συγκλητικῶν εἰς ἀπληστίας καὶ ὑποκρίσεως.

Καὶ τὰ τῆς ψυχῆς δ' ὡσαύτως, εἰς ἄκρον ἔτι ἐν ἀνθρώποις τελειώσεως ἀπὸ προήκει. πᾶσι μὲν ἐμπροσθεν τοῖς καλοῖς. ὑπερβαλλόντως δὲ τῆς φιλοφροσύνης. ὁ δὲ ἔμεμπτον ἐνομιζέτο τοῖς πολλοῖς, ἦς τῶν μακροχρόνων ἀνδρῶν φησὶν ἄλλοις εἶνεκα, οἱ τῆς σφῶν κακίας τῆς βασιλείας ἐπεγράφοντο ἀνεξικακίαν, [αἰτίαν]. καὶ γὰρ οὐκ ἀληθῶς, δύο χαλεπάτα ἅτα καὶ τοῖς ἀπληστέτοις χρόνοις καὶ αἰσθητοῖς κατὰ τὸν σῶμα. Ἐπιπέσει ἀπληστίας καὶ μακροχρόνων ἀνδρῶν τῶν πάντων λυμαινομένων βίον. εἰς ἀνείηται ἀλεκτον τῶν τῶν ἐκκλησίαν ὑποδομῶν, καὶ τὸ χριστιανῶν ἐπιπέσει ἡχηματιζομένων ὄνομα. τὸ δ' αὐτὸ φιλοφροσύνη καὶ φιλαγαθόν, τὸ τῆς πίστεως εἰλικρινές, καὶ τῆς ἡμετέρας τὸ φιλάλληλος, οὐκ ἔστι αὐτὸν πιστεύειν τῶν ἡχηματι τῶν χριστιανῶν εἰς ἀνομιζομένων, εἰς ἀνομιζομένων ἀληθῆς ἀπὸ αὐτὸν πεπλάσμενη ψυχῆ σώζειν πρὸς ποιούμενων οἷς ἑαυτὸν καλῶν πιστεύων, τάχα ἀνὰ ποτε καὶ τοῖς μὴ πρέπεισιν ἐνσπείρετο. κηλὶδὰ τούτων τοῖς αὐτῶν καλοῖς ἐπιπέσει τὸ τε φθόνος.

CAPUT LIII.

Quod cum duobus ac triginta annis regnavit, & plusquam lxx. annis vixerit, integra semper fuit valetudine.

Imperii quidem curriculum duobus & triginta annis explevit, exceptis mensibus ac diebus paucis: vita vero spatium duplo fere longius fuit. Quam in ætate, corpus ei ab omni morbo & labe vacuum, expers cujuslibet vitii, & quovis juvenili corpore firmius constitit, & tum decorum aspectu, tum ad quidvis agendum viribus pollens. Adde ut militaribus exercitationibus proluderet; equitaret; ambularet; dimicaret; tropæa de hostibus victis erigeret, & incruentas illas more suo victorias reportaret.

CAPUT LIV.

De iis qui eximia ejus humanitate ad avaritiâ & pietatis simulationem abusi sunt.

Nimius similiter ad summum humanæ perfectionis culmen pervenerat: quippe qui omnibus præclaris dotibus ornatus esset, præcipue verò humanitate. Quam tamen multi reprehendebant; ob exuberantem malitiam improborum, qui nequitiam suam Imperatoris adscribebant patientiæ. Certe hæc duo vitia illis temporibus maxime invaluisse, nos quoque ipsi conspeximus; violentiam scilicet pessimorum hominum & insatiabili cupiditate flagrantium, qui universos fere mortales infestabant: & fraudulentam simulationem eorum qui callidè in Ecclesiâ irrepebant, & Christianorum nomen falsò ac specie tenus præferabant. Verum insita Imperatori humanitas ac bonitas, & fidei morumque sinceritas, eò ipsum adduxit, ut crederet fictè in speciem pietati hominum illorum qui pro Christianis habebantur, & qui sinceram erga ipsum benevolentiam callidâ mente simulabant. Quibus ille cum semetipse credidisset, interdum fortasse in ea quæ parum decora essent, impexit; maligni dæmonis invidiâ hanc velut maculam reliquis ejus laudibus adspergente.